

Mary Higgins Clark
De geheime erfenis

2012
Uitgeverij XL
Leidschendam

Maandagochtend zat Olivia Morrow tegenover haar oude vriend Clay Hadley, terwijl ze gelaten probeerde het doodvonnis dat hij net over haar had uitgesproken tot zich door te laten dringen.

Toen ze het medeleven in zijn ogen zag, moest ze haar blik even afwenden. Ze keek naar buiten door het raam van zijn praktijk op de vierentwintigste verdieping in East Seventy-second Street in Manhattan. In de kille ochtendmist van deze oktoberdag kon ze in de verte een helikopter een langzame reis boven de East River zien maken.

Mijn reis is ten einde, dacht ze, en besepte toen dat Clay op een reactie van haar zat te wachten.

‘Twee weken,’ zei ze. Het was geen vraag. Ze wierp even een blik op de antieke klok op de boekenkast achter Clays bureau. Het was tien over negen. De eerste dag van haar laatste twee weken. Gelukkig is het nog ochtend, dacht ze, blij dat ze had gevraagd om een vroege afspraak.

‘Drie op z’n hoogst. Het spijt me, Olivia. Ik had gehoopt...’ reageerde hij.

‘Het hoeft je helemaal niet te spijten,’ onderbrak Olivia hem gedecideerd. ‘Ik ben tweeëntachtig. Mijn generatie leeft wel veel langer dan alle vorige, maar uiteindelijk gaan we allemaal dood: de laatste tijd

leggen mijn vrienden en vriendinnen stuk voor stuk het loodje. Ons probleem is juist dat we bang zijn om té lang te leven en in een verpleegtehuis terecht te komen, of anders voor iedereen een vreselijke last te moeten betekenen. Nu ik weet dat ik nog maar korte tijd te leven heb, maar wel tot het einde in staat zal zijn om helder te denken en zonder hulp te lopen, is dat een geruststelling van onschatbare waarde.' Haar stem stierf weg.

Clay Hadleys ogen vernauwden zich. Hij zag de uitdrukking van serene kalmte op Olivia's gezicht veranderen in een van gepijnigde bezorgdheid en hij begreep waar ze aan dacht. Voordat ze ook maar iets had gezegd, wist hij al wat er ging komen: 'Clay, wij zijn de enige twee die het weten.'

Hij knikte.

'Hebben we wel het recht om de waarheid voor altijd verborgen te houden?' vroeg ze, terwijl ze hem doordringend aankeek. 'Mijn moeder dacht van wel. Ze wilde het geheim meenemen in haar graf, maar op het allerlaatst, toen alleen jij en ik nog bij haar waren, heeft ze het toch aan ons verteld. Het drukte allemaal te zwaar op haar geweten. En met alle goede daden die Catherine tijdens haar leven als non heeft verricht, is het altijd een smet op haar reputatie gebleven dat ze al die jaren geleden, vlak voordat ze het klooster in ging, waarschijnlijk een

intieme relatie heeft gehad met een geliefde.’

Hadley bestudeerde Olivia Morrows gezicht. Zelfs de tekenen die nu eenmaal horen bij zo’n hoge leeftijd als zij had: de kraaienpootjes rondom haar ogen, de rimpels om haar mond, het lichte beven van haar hoofd en de manier waarop ze vooroverboog om alles te kunnen verstaan, deden weinig af aan haar knappe, verfijnde trekken. Hadleys vader was ook cardioloog geweest en een van zijn patiënten was Olivia’s moeder – totdat hij was overleden en Hadley de taak van hem had overgenomen. Intussen was hij zelf in de vijftig en kon hij zich de tijd niet herinneren dat de Morrows geen deel hadden uitgemaakt van zijn leven. Als kind had hij Olivia bewonderd; zo klein als hij was, was het hem altijd opgevallen dat Olivia zo mooi gekleed was. Pas later had hij beseft dat ze op dat moment nog als verkoopster werkte bij B. Altman’s, het beroemde warenhuis op Fifth Avenue, en dat ze zich haar stijl alleen had kunnen veroorloven vanwege de weggeefprijssjes aan het einde van het seizoen. Ze was nooit getrouwd en ze had carrière gemaakt. Jaren geleden was ze bij Altman’s geëindigd als lid van de directie.

Haar oudere nicht Catherine had hij maar een paar keer ontmoet. Ze was toen al een levende legende: de non die zeven ziekenhuizen voor gehandicapte kinderen had gesticht – ziekenhuizen waar onder-

zoek werd gedaan naar nieuwe methoden en geneeswijzen om de lichamelijke en/of geestelijke beschadigingen van de kinderen te verlichten.

‘Wist je dat de genezing van dat kindje met een dodelijke hersentumor door veel mensen wordt gezien als een wonder, dat wordt toegeschreven aan Catherine?’ vroeg Olivia. ‘Er is zelfs sprake van dat ze heilig zal worden verklaard.’

Clay Hadley had plotseling een droge mond. ‘Nee, dat wist ik niet.’ Hoewel hij zelf geen katholiek was, wist hij vaag dat het zou betekenen dat zuster Catherine in dat geval door de Kerk waardig was bevonden om door de gelovigen vereerd en aanbeden te worden.

‘Dit betekent dat het onderwerp dat ze bevallen is van een kind weer uit de kast zal worden gehaald en aan alle kanten opnieuw bekeken zal worden. Dan komen al die vreselijke roddels weer naar de oppervlakte. En als dat gebeurt, is haar kans op heiligverklaring zo goed als zeker verkeken,’ zei Olivia verontwaardigd.

‘Olivia, er is een reden voor dat zowel zuster Catherine als je moeder nooit de naam van de vader van haar kind hebben genoemd.’

‘Catherine heeft die naam nooit genoemd, maar mijn moeder wel.’

Olivia legde haar handen op de armleuning van

haar stoel, wat in Clays ogen betekende dat ze op het punt stond om te vertrekken. Hij stond op en liep met een verbazend lichte tred voor zo'n gezette man als hij om zijn bureau heen. Clay wist heel goed dat hij bij sommige van zijn patiënten de bijnaam de 'Corpulente Cardioloog' had. Met opgewekte stem en een twinkeling in zijn ogen gaf hij hun allemaal dezelfde raad: 'Neem geen voorbeeld aan mij en zorg dat je afvalt. Als ik zelfs maar kík naar een ijsje, dan kom ik al een pond aan. Dat is nou eenmaal mijn kruis in dit leven.' Het was een act die hij had geperfectioneerd. Nu nam hij Olivia's handen in de zijne en gaf hij haar voorzichtig een kus op haar wang. Olivia trok onwillekeurig even haar hoofd terug op het moment dat ze zijn korte, grijs wordende baard over haar wang voelde strijken en retourneerde zijn kus toen snel om haar reactie te verbloemen. 'Clay, ik wil dat mijn gezondheidssituatie tussen ons blijft. De paar mensen die ik nog ken, zal ik gauw op de hoogte brengen.' Even hield ze haar mond dicht en toen vervolgde ze enigszins ironisch: 'Ongelofelijk gauw natuurlijk, anders is het te laat. Dat is duidelijk. Gelukkig heb ik geen familie meer.' En weer hield ze haar mond, omdat ze beseftte dat dit niet waar was. Op haar sterfbed had haar moeder haar verteld dat Catherine, nadat ze had ontdekt dat ze zwanger was, een jaar naar Ierland was gegaan waar ze bevallen

was van een zoon. De baby was geadopteerd door de Farrells, een Amerikaans stel uit Boston, dat was uitgekozen door de moeder-overste van het klooster waar Catherine bij hoorde. Het kind was Edward genoemd en hij was opgegroeid in Boston.

Olivia had altijd gevolgd hoe het met hem ging. Edward was pas op zijn tweeënveertigste getrouwd. Zijn vrouw was nu al lang geleden overleden en hij zelf was vijf jaar geleden gestorven. Monica, hun dochter, was nu eenendertig en werkte als kinderarts in het Greenwich Village Hospital. Catherine is mijn nicht, dacht Olivia, en haar kleindochter is dus ook familie van me. De enige familie die ik nog heb. Alleen weet ze niet dat ik besta.

Terwijl ze haar hand uit Clays greep losmaakte, merkte ze op: 'Monica lijkt zoveel op haar grootmoeder: ze besteedt al haar tijd aan de zorg voor zieke baby'tjes en kleine kinderen. Besef je wel wat al dat geld voor haar zou betekenen?'

'Olivia, geloof je niet in vergeven en vergeten? Kijk eens naar wat de vader van Catherines zoon met de rest van zijn leven heeft gedaan. Alle levens die hij heeft gered. En de familie van zijn broer staat bekend om al haar liefdadige projecten. Denk je eens in wat jouw onthulling voor gevolgen voor hen zou hebben.'

'Daar denk ik ook aan en daar zal ik een afweging

over moeten maken. Maar Monica Farrell is de rechtmatige erfgenaam van het geld dat uit die patenten voortvloeit. Alexander Gannon was haar grootvader en in zijn testament heeft hij alles wat hij had nagelaten aan een eventuele afstammeling, en pas daarna aan zijn broer. Ik bel je nog, Clay.'

Dokter Clay Hadley wachtte tot de deur van zijn kantoor dicht was, pakte de telefoon en toetste een nummer in dat maar heel weinig mensen kenden. Toen een bekende stem antwoordde, verknoeide hij geen tijd aan beleefdheden. 'Het is precies waar ik al bang voor was. Ik ken Olivia... die houdt haar mond niet.'

'Dat kunnen we niet laten gebeuren,' zei degene aan de andere kant van de lijn zakelijk. 'Dus jij moet ervoor zorgen dat ze haar mond wél houdt. Waarom geef je haar niet iets? Met haar medische conditie zal niemand vreemd opkijken als ze overlijdt.'

'Geloof het of niet, maar zo gemakkelijk is het niet om iemand te doden. En stel dat ze de bewijzen al wereldkundig maakt voordat ik haar kan tegenhouden?'

'In dat geval zorgen we voor dubbele zekerheid. Vandaag de dag is een overval met dodelijke afloop in Manhattan geen uitzondering meer. En zeker niet als dat een aantrekkelijke jonge vrouw overkomt. Ik ga het meteen regelen.'

Het was een kille herfst dag en dokter Monica Farrell rilde terwijl ze op de trappen van het Greenwich Village Hospital poseerde met Tony en Rosalie Garcia. Tony had Carlos in zijn armen, hun twee jaar oude zoontje dat zojuist genezen was verklaard van de leukemie die het kind bijna het leven had gekost. Monica dacht terug aan de dag waarop Rosalie haar in paniek had opgebeld op het moment dat ze op het punt stond uit haar praktijk te vertrekken. 'Dokter, de baby heeft vlekjes op zijn buik.' Carlos was toen zes weken oud geweest. Zelfs voordat ze het kind had onderzocht, had Monica al het voorgevoel gehad dat het ging om de eerste symptomen van kinderleukemie. En later hadden diverse diagnostische tests haar vermoeden bevestigd. Carlos' overlevingskansen waren op z'n hoogst vijftig procent geweest. Monica had de huilende ouders ervan verzekerd dat vijftig procent genoeg was: de kleine Carlos was al zo'n sterk ventje dat hij het gevecht met de ziekte zou winnen. 'Nu een met Carlos in úw armen, dokter Monica,' riep Tony, terwijl hij de camera overnam van de voorbijganger die zo aardig was geweest een foto van hen te maken.

Monica strekte haar armen naar het tweejarige kind uit, terwijl Carlos zich in allerlei bochten wrong

omdat hij er duidelijk genoeg van had om naar de camera te lachen. Dat zal me een foto worden, dacht ze, terwijl ze naar de camera zwaaide in de hoop dat het jochie haar voorbeeld zou volgen. Maar in plaats daarvan trok hij de speld los die haar haar in een paardenstaart bijeenhield, waardoor haar lange donkerblonde haar over haar schouders omlaag viel.

Na een haastig afscheid en ‘God zegene u, dokter Monica, we hadden het nooit gered zonder u en tot ziens bij de controle,’ vertrokken de Garcias met een laatste zwaai uit het raampje van de taxi. Toen Monica het ziekenhuis weer binnenging en naar de liften toe liep, probeerde ze al lopend de speld van haar paardenstaart weer vast te maken.

‘Laat het maar loshangen, dat staat je goed,’ merkte dokter Ryan Jenner op, terwijl hij naast haar kwam lopen. Jenner was neurochirurg en had, een paar jaar eerder dan Monica, op dezelfde universiteit gezeten als zij – het Georgetown Medical. Kortgeleden was hij in het Greenwich Village komen werken en Monica en hij waren elkaar al een paar keer tegengekomen en hadden dan even een praatje met elkaar gemaakt. Jenner droeg nu een groene schort en een plastic mutsje over zijn haar: hij kwam net uit de operatiekamer of was ernaar op weg.

Monica lachte en drukte op de liftknop voor de opgaande lift. ‘O ja, dat zal wel. Dan moet ik jouw ope-